

[dvadsaťdva 0]

zbierka slov

maco.gamesweb.sk

„22 o“ je zbierka slov

nie je to zbierka básní,
múdrostí,
ani zbierka poviedok,

nehľadaj v nej rýmy,
pravdu,
príbehy,

sú to iba ľudské slová ■

22

je príčina týchto slov
a „22 o“

je posedením pri ohni,
v tichu hviezd.

„22 o“ nie je návod na život,
rady, ■

literárne dielo pre kritikov,
ani súbor pravidiel.

je to taktiež darček
mojim priateľom,
i tým ostatným

sú to iba zozbierané ó-čka,
22-ročného zberateľa pocitov.

napísal, sešpomočne vydal
a 16.3.2003 o 02:22 vypustil
Marcel Zúbrík alias MacO

<http://www.cw.sk> <http://maco.gamesweb.sk>

o pol druhej ráno
odpovedám áno
sám sebe

toto celé
ako nemý akt
ako drobný výčin
započítam samotou

samota je veda o nás samých
je to rozbor vzťahov mňa a mňa

rodíme sa každý osamote
a vítame to plačom
ako koniec sna
ako opúšťanie nesamoty s matkou

a mnohí celý život
hľadajú toho niekoho
s kým nebudú sami
a potom spolu
milujú sa bez samoty.
aby ich tá opäť privinula
keď svoju nesamotu opäť stratia

až v starobe však pochopia to mnohí
že samota je pre nás večná
pretože samota sme my samotní
že samota, tá je tu stále
len občas vnímame ju viac
že iba samota nenechá nás osamote
a preto treba s ňou naučiť sa žiť.

SAMOTÁR BY NEMAL
ĽUTOVAŤ SÁM SEBA.
JE TO PRÍLIŠ EXTREMNE.
VEĎ ROZHODOL SA SÁM.

SAMOTÁR BY NEMAL
PRIJÍMAŤ ĽÚTOSŤ INÝCH,
PRETOŽE NENESIE POCHOPENIE,
KTORÉ TAK HĽADÁ.

ĽÚTOSŤ MNOHÝM VYNORÍ SA
UŽ PRI SLOVE SAMOTA.
ZABALIA JU DO LÁSKY,
ZAKRYJE JU NAHOTA,
A PREJDEŠ PO NEJ NABOSO.

SAMOTÁRA ĽUTUJÚ,
PRETOŽE JE VRAJ TEN SMUTNÝ,
LEBO JE VRAJ STÁLE SÁM,
ŽE VRAJ HO TO DEPRIMUJE,
VRAJ LEN CHODÍ SEM A TAM.

ČO VŠAK TEN DAV MÔŽE VEDIETĚ
O SAMOTE V DAVE?

ČO TAK VEĽA ZORADENÝCH ČÍSIEL,
MÔŽE VEDIETĚ O POCITOCH OSAMELEJ CIFRY.

NEĽUTUJTE SAMOTÁROV
NIE SÚ SMUTNÍ
NIE SÚ SAMI
A S OBDIVOM OTVORENÝCH OČÍ
POKOJNE KRÁČAJÚ
PO VLASTNÝCH CESTÁCH

NAHÁ SAMOTA VO VANI BEZ VODY.
SCHÚLENÁ POSTAVA, OBJÍMA SI NOHY.
A PLAČE. ALE BEZ VZLYKOV A SÍZ.
LEN SVETLO TOMU DÁVA SPRÁVNY TÓN.

TÁ POSTAVA TO VŠETKO RIEŠI.
SVET CELÉHO SVETA,
SVETY SVOJICH VLASTNÝCH VZŤAHOV,
MINULOSŤ I BUDÚCNOSŤ,
STRACH A SMÚTOK
TO VŠETKO CHYSTÁ SA VYRIEŠIŤ HNEĎ TERAZ
V TOM ZMÄTKU POCITOV A CITOV
V TEJ TEMNOTE POD SVETLOM
V TOM ŠIALENSTVE

...

POSTAVÍ SA S ODHODLANÍM
RIEŠENIE JE ZRAZU JASNÉ
A KRUTÉ.

MODRÁ FARBA
A ĽADOVÁ VODA SPRCHY.

Žiadne slová
žiadne znaky
a ja viem
že je to zbohom.

Škoda.
Možno mohlo to byť krásne.

Doma zas čaká ma
znovuobjavený pocit
a odpovede na to
prečo nastahovala sa do mňa samota.

Otvorí si dvere vždy
keď niečo milované opúšťam
vtedy prichádza
aby nebol som sám.

Prináša mi pohľadenie smútku
spomienok a premýšľania kilogramy.

0 tichej radosti

sucho, vrava, televízor, rádio, autá, hudba,
štekot, kroky, elektrina, dvere, smiech, kašeľ
dusno, vodovod, kľúče, riad,
výkrik, ...

stopy v snehu, objatie stromu, vŕzganie krokov,
námaha, pot, obavy, vlastný dych, kopec, vrchol,
srnky, chlad, potôčik, lišajník, výhľad, panoráma,
oddych, ...

Zatvor oči
a prezri si svoje vlastné nebo
v ktorom priatelia sú tvoje hviezdy
viac a menej žiarivé
a lásky sú svietiacimi mesiacmi.

Tvoje nebo otáča sa vôkol teba
vôkol tvojho sveta
každú noc
môžeš si v ňom čarovať
a kúzlamí modelovať sny
a celé to vnútorné nebo
bude tvojou nočnou lampou
stvetlom i tmou tvojho sveta
celoživotnou mozaikou.

0 podstate (nie prostete)

Nazvyme to samotou
to nájdenie seba
svojho miesta.

Poslaním nazvyme to
čo nachádzame sami
v podstate vecí.

Nazvyme to láskou
ten obdiv k detailom.

Nazvyme to slzami a smiechom
tú schopnosť ponoriť sa v smútok
a vznášať sa radosťou.

A podstatou
všetkých týchto slov
nech sme my
a to krásno skryté všade.

videl som človeka
hlúpo vyt'at' celý les.

videl som človeka
podrezávať hrdlá živým zvieratám

videl som človeka
ako trápi iných ľudí
a ubližuje im

videl som človeka
a nechcem sa s ním deliť o to meno
o ten symbol ničenia
o tú nadávku

videl som človeka
a odvtedy nie som človek
nie som nič viac
ani menej

*Žijeme na svojom plávajúcom ostrove.
Keď uvidíme iný
začínáme stavať most.
Ale väčšinu z nich nedokončíme.*

*Tie dostavané sú však miestom krásnych stretnutí
dvoch svetov. Aj tie najsilnejšie mosty však podliehajú
času a bez údržby rozpadajú sa. Mostmi nespojené
ostrovy už neplávajú spolu.*

*Mosty sú mocným kúzlom, avšak mnohí majstri už
aj pri ich stavbe či údržbe vedia, že raz zrejme príde
ten deň, keď most zoslabne a rozpadne sa. No aj tak
ich stavíme, bo stretnutia na nich sú to najkrajšie z
plavby nášho ostrova.*

Hmla
je zaklínadlo z úst lesa
vypustené v chladné ráno
aby vytvorilo draka
ktorý vznáša sa
nad korunami lesov.

On je tým zabudnutým kúzlom
ktoré má chrániť les
tým kúzlom, o ktorom snívam
a ktoré by som sa chcel naučiť.

Raz uvidel som tohto draka zblízka
a jeho kúzlo prešlo mojím telom.
A odvtedy ho hľadám,
odvtedy som ním.

Vôkol vás žijeme my,
rozprávkové bytosti.
Spolu delíme sa o kúsky našich duší,
navzájom nosíme si šťastie,
aby prežili sme vo svete,
čo o nás iba tuší.

Pomáhať iným cítiť,
dávať im radosť a úsmev,
je krásne i smutné zároveň.

Mnohí z nich prichádzajú znovu,
aby zobrali si kúsok radosti,
kúsok zo mňa, z nás.
Nedokážeme však vyčítať im, ako nevnímajú,
že len berú a späť nevracajú,
veď načo by nám bolí naše vlastné útržky?

Bez vás ostatných, bol by som tu sám,
bez našich kúziel by bola smutná naša cesta,
za naše čary ďakujem vám,
ďakujem tí brat, ďakujem tí sestra.

prichádza v rušný deň,
keď toho bolo priveľa.

vyzerá ako slušný starší pán v obleku
s klobúkom na hlave.
príde a bez slov chytí ťa za srdce.
Až toto zastaví tvoj šialený rytmus.

Hľadíš mu do tváre,
no zistuješ, že vlastne žiadnu nemá.
A ostatný svet sa ti krúti pred očami.
Vnášaš sa v špirálu beznádeje.

Prvé slzy.
Nie však z očí.
Tieto sú začiatkom rozlúčky s radosťou zo života.
Chýba ti nádych,
aj všetko ostatné.
začínaš sa vzdávať.

Chytáš ho za ruku.
Za tú čo tak drví ťa,
a odtláčaš ju od seba.

Nádych a on zmizol.
Všetko vyzerá tak ako predtým,
ale nie je.

Čakáme na Nobelovu cenu za všetko,
ja a moja virtuálna sestra.
To MY objavili sme ten večný liek
na smutnú dušu, myšlienky a gestá.

Náš zázrak pomáha bojovať s tou pliagaou najväčšou,
s tým ničiteľom svetov
nazvaným jednoducho vírus :(

Ten elixír čo poráža ho,
čo štiepi jeho silu
a urobí vás imúnnym
je jeho dvojča - vírus :)

Podáva sa priateľstvom i láskou,
ale zaberá aj drobná kôpka slov
naplnených krásnom.

- > dnes je už zajtra.
- >
- > z tváře mi vyťahuje lůče slnka jediné svetlo
- > prichádzajúce z monitoru.
- >
- > všade je ticho.
- > nie úplné, iba také nočné.
- > a v ňom pracujem,
- > „žijem spoločenským životom“
- > cvičím,
- > meditujem.
- >
- > no najradšej spím,
- > ak sa to dá

Ide o prevratný objav ...
Zistil som, že čas neexistuje.

☞ Že máte zajtra stretnutie?

- Iba čakáte, kým sa zemeguľa zas otočí s vami ku slnku.

☞ Že starnete?

- To sa vaše telo iba opotrebuáva ako všetko ostatné.

☞ Že nemáte čas vyznať druhému lásku?

- Iba bojíte sa vymyslených scenárov vo vašej hlave.

Čas sú iba hodinky na tvojej ruke.

Čas je iba slovo.

spí vo vlastnom stereotype
a nevníma.
je ako zombia.
telo.

a niekedy zrazu príde impulz,
ako nečakané zrkadlo
a nové vnemy ...
a zrazu porušuje svoje vlastné zvyky,
vietor telo naplňa dýchajúcou dušou,
čaruje vo víriacich sa listoch,
rastie.

prebúdzanie je opakom nevnímania a všednosti.
mení zombie na deti s veľkými očami,
uprenými na krásno.

prebudenie je kúzlo.

*Nebezpečná droga,
čo môže vrhnúť ťa do otroctva.*

*Motor, čo ťenie ťa vpred
a túžba po ďalších kilometroch.*

*Vášeň sa dá aplikovať na všetko. Od sexuality,
cez vzťahy, prácu, až po jedlo či hobby. Každý
z nás nejaké vášne má.*

*Vášeň nie je dobrá ani zlá,
lebo neriadi sa rozumom.*

*Vášne môžu prísť a odísť,
iba sa ťa dotknúť,
či úplne ťa pohltiť a ovládnuť.*

*Vášeň je láska i nenávisť,
je to niečo, čo len ťažko krotíš.*

*Vášeň stavia i borí naše svety.
Je to pocitový život.*

CHLADNÝ DÁŽĎ PADÁ
NA MOJE NAHÉ TELO
SKRČENÉ V ROZBAHNENEJ PÔDE BEZ TRÁVY.
SCHÚLENÝ NA VRCHOLE KOPCA,
SÁM V TRIAŠKACH.
DO MOJICH NEPRÍTOMNÝCH OČÍ,
NARÁŽAJÚ IBA ŽIARIVÉ ČARBANICE BLESKOV,
OSVETLUJÚCE RANY MOJEJ TMY,
A TÚ PUSTOTU NAVÔKOL.

Stojím nahý v tme
a viem kto som.
Je mi to jasnejšie,
ako v najjasnejšom svetle.
Naťahujem ruky
a spoznávam,
dotýkam sa vecí,
ľudských tvárí.
Cítim teplo i chlad,
vnímam celým telom.
V tme už nie som slepý.

je to zláštne slovo.
v systéme postavenom na peniazoch je nadávkou,
menom pre neschopnosť riadiť v systéme svoj osud.
v systéme je synonymom neslobody.
hoci ... nie je to pravda.
je to takmer čistá lož.

slobodou nie je výpis z účtu,
hmotné či nehmotné aktíva.
drahý čierny oblek je v skutočnosti väzením,
zvieracou kazajkou.

slobodu je možné vidieť v očiach detí, zvierat, pustovníkov,
sťa tvorov bez statkov a majetkov.
sloboda je tanec duše bez reťazí a nitiek bábkohercov.

zaklínam sa, nech nikdy nestanem sa boháčom.
radšej chcem byť bohatý tým, čo nemám.

0 zmierení a zmena

stojí ... inokedy nestíham
učí ma trpezlivosti i rýchlym reakciám
učím sa zmieriť sa i vítat' zmenu.
sú to múdre lekcie od múdreho učiteľa
najstaršieho majstra snívajúceho fantáziou dieťaťa

už viem sa zmieriť so stálosťou
tiež viem privítať zmenu
oboje je dôležité
je to každodenné menu

zmieril som sa so sebou
žijem zmenami vôkol mňa
už nebojím sa zrkadiel
už nebojím sa ďalšieho dňa

zmierenie a zmena
sú alfou môjho pokoja.
sedím so zavretými očami
a obdivujem všetky tie detaily
tie pohyby i zastavenia
vidím tie zvuky, počujem obrazy
cítim to krásno

to naučil ma môj majster
a stačili mu dve slová

existuje veľa koncov.
mnohé vraj majú byť SMUTNÉ,
pri iných sa **usmievajú**,
niektoré sú veľmi časté,
iné stretneme len zriedka.

koncami však nekončí sa všetko ostatné.

konce sú vraj začiatky,
sú to vraj len hranice
na nekonečnej mape,
konce sú len míľnikmi
na okrajoch ciest